

Onberoerd onderbanken...

De vorige week schreef ik over de kolossale erosie in Amerika. Echter in ons vlakke landje kent men deze verschijnselen niet of nauwelijks. In Den Haag is men weliswaar op de hoogte van de erosieverschijnselen in Zuid-Limburg maar voor de gemiddelde ambtenaar hoort dat bij het exotisch verschijnsel dat Limburg nu eenmaal in hun ogen is.

Het Waterschap heeft boven op de graft van de Maastrichterweg aan de noordwestkant een grasbaan aangelegd compleet met overstorten. Deze overstorten stelden in het watergeweld echt niets voor en daarom is het IKL nu bezig met betere oplossingen. Of het helpt? De toekomst moet het uitwijzen.....

Maar ondanks alle goede bedoelingen is men bezig met symptoombestrijding. Het is niet aan de orde dat wij de laatste jaren veel meer zware regenbuien hebben moeten verwerken dan voorheen. De grote boosdoener van de wateroverlast is de grootte van de percelen, of beter gezegd de lengte van de helling waardoor het water zijn snelheid kan opbouwen. Hoe langer het ononderbroken hellend vlak is waarover het water naar beneden spoelt, hoe vernietigender de water- en modderstroom zijn werk zal doen. In de bewegingsleer heet dat de kinetische energie. Denk maar aan een kogel van slechts enkele grammen die, door zijn snelheid, vernietigend diep in een object kan doordringen of denk er maar eens aan als een tsunami met de normale snelheid van eb en vloed over de kust zou gaan. Dan was er "slechts" een overstroming, maar niet zo'n verwoesting. Vóór de fatale ruilverkaveling was Onderbanken nog min of meer onberoerd. Tijdens de ingrijpende ruilverkaveling van de jaren zestig in de vorige eeuw, werden holle wegen en poelen rigoureus dichtgeschoven en gedempt. In Bingelrade hadden wij zo'n tien stuks grote en kleine poelen, die gebruikt werden als drinkplaatsen voor het vee, maar ook als waterbuffers. Diverse "grachten" (holle wegen) werden dichtgeschoven in het kader van de "vooruitgang" en tot overmaat van ramp werden praktisch alle hoogstamboomgaarden voor wat zilverlingen in een jaar gerooid. Weg flora en weg fauna, lang leve de grootschaligheid en "na ons de zondvloed". En die hebben wij nu dus.

Is dat verwijtbaar aan de landbouw? Welnee, wij keken er met zijn allen naar en wilden meedoen in de vaart der volkeren.

Toch is het zo dat wij met de beteugeling van de watervloed aan de onderkant van de percelen, weliswaar de overlast voor de burger en het verkeer verminderen, maar het probleem zelf niet aanpakken. Ofschoon nu aarzelend wordt overgegaan op niet grondkerende bewerking van de akkers, moet er nog veel meer gebeuren om de toch wel forse erosie ook in ons dorp het hoofd te bieden. Men denkt dan aan bewerking en beplanting met voren dwars op de helling, maar dat is in de hedendaagse gemechaniseerde landbouw moeilijk te doen. Bovendien zou het de agrariërs in een nadelige concurrentiepositie brengen met collega's in de vlakke poldergebieden. Daarom denk ik dat de provinciale en regionale overheden zouden moeten overwegen de betrokken landbouwers middels financiële bijdragen te stimuleren op deze manier (en misschien ook met andere methoden) de erosie tegen te gaan en het landschap te behouden.